

Indienresan 2007

"Vadå, det är väl inget mot blöt resväska!"

Varje resa blir ihågkommen för något speciellt som hänt. Denna gång är det blöta resväskor och knarrande sängar i källare, som vi skrattar åt nu i efterhand. Mer om detta senare.

Inför resan år 2007 hade en av årets resenärer, Ulla Persson, gjort en omfattande drive främst i stadshuset i Västerås, och samlat in över 60 st klockor. Det räckte till en klocka till varje barn på barnhemmet. Hon hade också fått mängder av klistermärken och namnlappar.

Denna gång var vi 19 st som åkte iväg, varav 3 st gymnasietjejer från Stockholm. En av dem var Josefine, dotter till Cecilia Purits, som vi brukar boka våra flygbiljetter genom.

Vi åkte denna gång med Finnair via Helsingfors och Mumbai. I Mumbai skulle vi byta till inrikesflyg. Det visade sig då att två av våra inrikesbiljetter var fel. Den ena var utställd ett år fram i tiden och den andra tidigare samma dag. Konstigt nog gick detta tack och lov att fixa ganska lätt. När vi kom fram till Cochin visade det sig också att en av våra väskor sänkades. Den kom till rätta först fyra dagar senare.

Vi blev kungligt mottagna på vårt hotell, Luciya Palace. Alla resenärerna fick varsin ros och en kokosnöt. På kvällen kom Fader Ignatius med fru och Mr Roy med familj och åt middag med oss.

På lördagen var det så dags för den stora mottagningen på barnhemmet. Under ackompanjering från en inhyrd trumorkester vandrade vi upp för gången och barnen kastade blomblad på oss. Vi blev även här bjudna på kokosnötter. Sedan fick vi en traditionell sydindisk lunch, s k thali, som vi åt tillsammans med barnen. En traditionell thali serveras på bananblad och består av en stor klick med ris och flera olika kryddstarka rörer.

På eftermiddagen var det dags för den stora sång och dansuppvisningen. Innan denna hölls det tal och varje resenär presenterades. För barnen är uppvisningen en stor stund som de har tränat länge inför. Vi förväntas också uppträda och denna gången sjöng hela gruppen "Imse Vimse Spindel", "Huvud armar ben och tår" och några andra visor. Mari och Stefan gjorde också repris på föregående års gammeldansuppvisning. Det var minsann inte lätt att dansa snoa på det knaggliga betonggolvet uppe på taket, där vi alla var samlade. Som avslutning kastade alla loss till dunkande indisk popmusik.

På söndagsmorgonen besökte vi Fader Ignatius kyrka och blev bjudna på förtäring efteråt. På eftermiddagen tog vi för första gången med alla barnen till havet. Det var en stor upplevelse för dem. Många av barnen hade aldrig sett havet tidigare. Tyvärr var vågorna lite för höga så det blev mest att plaska i kanten.

På måndagen delades gruppen upp i två halvgrupper. En grupp besökte två av barnens föräldrahem på förmiddagen och den andra gruppen gjorde samma besök på eftermiddagen. Det ena hemmet var mycket fattigt. Det var bara ett litet skjul byggt i betong.

Det fanns inga möbler, bara några tygtrasor som breddes ut på golvet vid sovdags. Vi besökte också Fader Lazar i hans hem. "Kontrasten var stor".

På tisdagen hade vi planerat att åka upp till teplantagen i bergen och besöka Sivan, men vi blev avrånade, eftersom de häftiga regnen under regnperioden gjort vägen upp till plantagen undermålig. Vi fick också under veckan vara med om två strejker, som är vanliga i Kerala.

På tisdagen var det bara de statliga bolagen som strejkade, på torsdagen var det generalstrejk. Då var ingenting öppet och bara någon enstaka autoriksha kunde ses på gatorna.

På onsdagen åkte vi med alla barnen till Dreamworld, ett slags "Skara Sommarland", för att leka och stoja i bassänger och i karuseller en hel dag. Det är en dag som alla barnen ser fram emot med stor spänning.

På torsdagen under generalstrejken bestämde sig Stefan och Mari att promenera ut till barnhemmet, men fick ej detta utan blev hämtade i stället. Lite senare bestämde sig Ulla P att vandra dit. På något sätt lyckades hon gå vilse och hamnade på ett annat barnhem, som varmt tog emot den oväntade gästen med fika och sånguppträdande.

På fredagen åkte delar av gruppen och besåg ett pooram, en hinduisk religiös högtid med guldsmyckade elefanter och mycket stöj och oväsen, medan andra avlade ett besök i Mr Roys fabrik. Han äger en liten fabrik, som mal någon sorts linsmjöl, som sedan bl. a används i brödet papadam. Roligt nog behandlades fabriksarbetarna bra och alla hade fri tillgång till andningsskydd och hörselskydd i den dammiga och bullrande miljön.

Eftersom det varit strejk under veckan kunde vi inte heller göra de skolbesök som varit planerade. På lördagen gjorde vi i stället ett besök på en skola för äldre barn, eftersom de hade skoldag då. Det visade sig att den skolan låg bredvid biskopens, Mar Aprem, hem. Vi blev inbjudna till honom och han spelade bl. a "Jingle Bells" på sitar för oss.

Senare på lördagen var det så dags att dela ut de saker vi haft med oss från Sverige. Det var roligt att se barnens förvånade miner när de fick se att det låg en klocka i varje påse, utöver det vanliga innehållet av ritmaterial och godis. Vi tog sedan ett tårfullt farväl av alla barnen och åkte tillbaka till hotellet för att packa.

På söndagen for hela gruppen med tåg till staden Cochin. Det var inte lätt att hålla reda på 19 st resväskor på ett överfullt indiskt tåg.

På kvällen såg större delen av gruppen en kathakaliföreställning. Kathakali är en traditionell keralitisk form av dansteater där män gestaltar figurer ur den hinduiska mytologin. Musiken man framför är mycket sövande och vår reseledare (Mari) sov gott under föreställningen.

Morgonen efter for gruppen vidare till staden Alleppey för att där kliva på båtar och tillbringa ett dygn på Backwaters. De tre gymnasietjejerna som var med oss for tillbaka till Thrissur för att bo några nätter på barnhemmet och skriva på en uppsats.

Backwaters är ett vattensystem av mildals med små trånga kanaler och laguner som bl. a är till för att bevattna de omgivande risfälten. Vi bodde på ombyggda risbåtar. Varje båt består av flera rum med tillhörande anständiga toaletter med dusch. I fören finns ett gemensamt utrymme med stolar och bord. Det finns också ett soldäck. Tre män jobbade på båten och passade upp på oss. Vi hade ett mycket behagligt dygn på kanalerna. Det var skönt att för en stund uppleva lugnet och tystnade på kanalerna istället för de larmande städerna och myllret av folk. På kvällen lade vi till i en trång kanal, där eldflugor glimmade och stora fladdermöss svävade ovanför oss. Det blir dock inte så mycket sova på dessa båtar. På natten var det olidligt hett i de små hytterna. Air condition ingick inte, men gick att köpa till för några hundra kronor.

Efter detta dygn skulle vi åka buss ner till Kovalam Beach för några dagars sol och bad. Vårt bagage surrades på busstaket och Ulla P:s resväska i tyg blev ställd längst ut. Under hela resan, som tar nästan fem timmar, hållregnade det och när vi så kom fram upptäckte Ulla att hennes resväska var genomsur.

Vi fick fem sköna dygn i Kovalam med goda fiskrätter och sol. Det värsta med Kovalam är dock strandförsäljarna, speciellt fruktanternas. De blir väldigt tjatiga och det är inte lätt att bli av med dem.

Eftersom det inte fanns någon bilväg till vårt hotell mitt på stranden, var vi tvungna att kånka vårt bagage efter stranden till det torg där bilvägen kommer ner. Det finns dock gott om bärare som genast kommer och erbjuder sina tjänster. När vi skulle lämna hotellet ville de att vi skulle gå med vårt bagage genom trånga bakgator till torget. De flesta tog sitt eget bagage, men en av hotellets bärare propsade på att ta Maris väska, Ullas väska och en väska till på en skottkärra till bussen. Det bar sig inte bättre än att hela skottkärran tippade och alla tre väskorna ramlade rakt ner i ett vattenfyllt dike. Ullas väska blev åter igen genomblöt.

Vi åkte vidare med flyg upp till Delhi, där vi blev hämtade med buss för vidare transport till Agra, där vi skulle övernatta. Inne i bussen öppnade Mari och Ulla sina väskor och hängde upp de kläder som blivit blöta när väskorna ramlade i diket. När vår guide klev in i bussen slutade Ulla för ett ögonblick att hänga kläder, sade "Good Morning" och fortsatte sedan med lugnt med hängandet.

Efter en lång bussfärd anlände vi sent på kvällen till Agra. Morgonen efter besökte vi monumentet Taj Mahal. Ett fantastiskt byggnadsverk, som var mycket intressant att se. Efter besöket där for vi vidare med bussen. Det första målet var Fatehpur Sikri, en gammal övergiven stad från 1600-talet där framför allt palatset var bevarat.

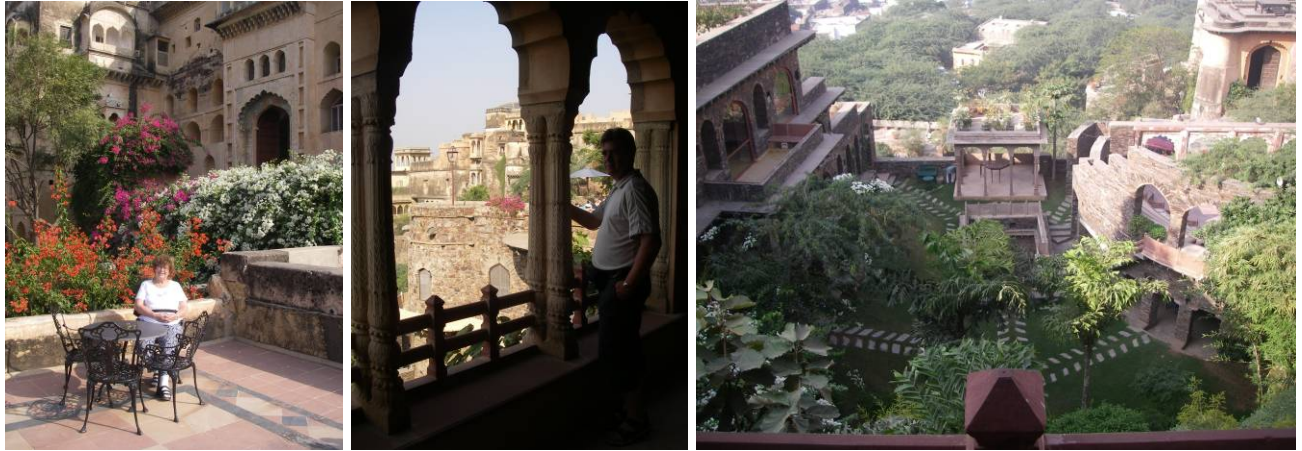

Vi åkte vidare mot Sariska Palace. Ett gammalt jaktslott från 1800-talet. Vägen dit var lång och vi trodde aldrig att vi skulle komma fram. Nästa morgon satte vi oss i jeepar och åkte på safari i Sariska nationalpark. Tyvärr finns det inte några tigrar kvar i parken. De har försvunnit efter ett omfattande tjuvskytte. Vi såg istället många andra djur som finns i parken. Där finns mycket apor, hjortar, vildsvin och schakaler.

Senare på dagen for vi vidare till nästa anhalt på resan, det fantastiska fortet Neemrana. Det är ett gammalt fort där de äldsta delarna är från 1300-talet. Under senare delen av 1900-talet rustades fortet upp och används numera som hotell. Fortet ligger vackert högt upp på en klippa och man har milsvidd utsikt över det omgivande landskapet och staden nedanför.

Själva fortet består av ett antal olika byggnader från olika epoker och som ligger på olika nivåer. För att vi skulle kunna bo i några av de stora fantastiska rummen i fortet, hade vi delat in gruppen så att tre till fyra stycken skulle dela på ett rum. Några fick ett rum som var magnifikt. Det gigantiska rummet var indelat i sektioner med pelare emellan från golv till tak, och hade flera sittgrupper och två dubbelsängar i olika delar av rummet. Några fick rum som hade stora terrasser med utsikt över det omgivande landskapet. Två stycken fick ett rum, i vars badrum toalettstolen var satt på en upphöjning så att det såg ut som om man satt på en tron.

Stefan och Mari skulle dela rum med hans föräldrar. Som reseledare fick de vänta tills alla rummen var utdelade. Det som blev kvar var ett ganska ordinärt rum där det mitt i rummet fanns ett hål i golvet. Från det hålet gick det en trappa ner i ett underjordiskt rum. I det rummet stod en stor bred säng. Det var det enda som fick plats i det lilla utrymmet. Eftersom Stefan mamma hade knäproblem blev det bestämt att Stefan och Mari, för en natt, skulle dela på den sängen, medan hans föräldrar tog sängarna uppe i rummet. Sängen, som också var ovanligt hög, knarrade så fort man rörde sig. Det blev inte så mycket sova den natten utan vi låg mest och skrattade åt sängen och detta rum.

Den sängen och de blöta resväskorna skrattar vi fortfarande åt, och vi har lärt oss att man inte ska åka med resväska i tyg till Indien.